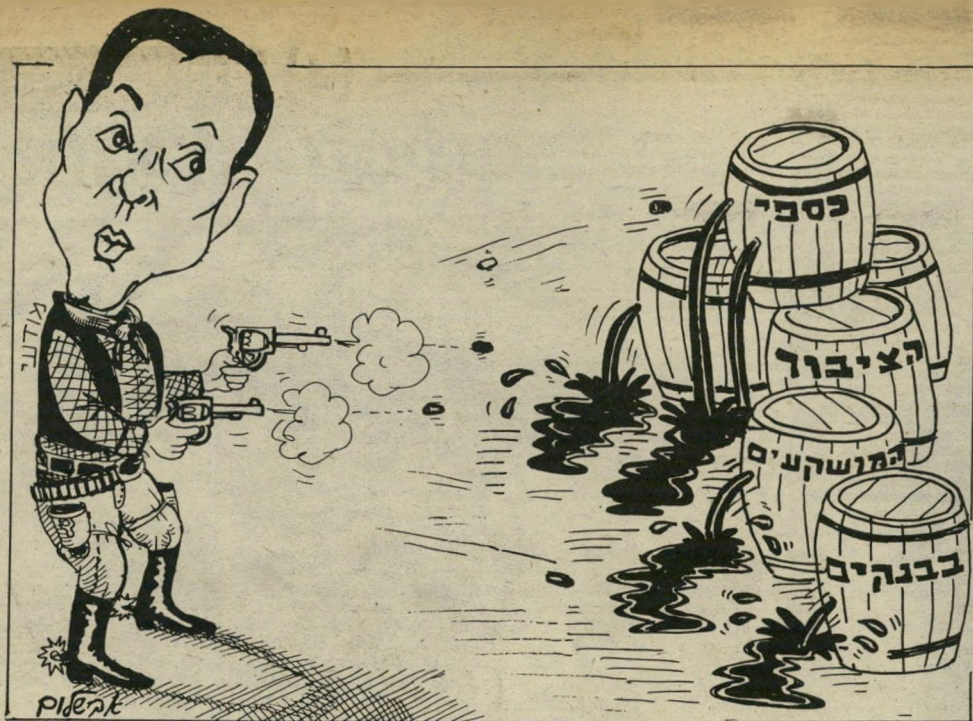

מודעי רוכב שוב

פנעים

נהג מוני

נראה שהיה זה שור פשוט ונתעב — אך העיתונים הפכו לאירוע פוליטי

המיקצוע של נהג מונית הפך מסוכן בארצות רבות, שבהן גואה הפשיעה האלימה. כי נהג מונית הוא מטרה נוחה לשוד רצחני. לפי כללי מיקצועו, הוא נאלץ לנסוע לכל מקום שנקבע על-ידי הנוסע. אם הנוסע הוא שודר, הוא יכול לכוונן למקום הנוח ביותר לביצוע זממו.

בארצות הברית, בצרפת, בגרמניה ובארצות רבות אחרות נעשו נסיונות להגן על נהגי המונית מפני סוג זה של פשע. הולנד שמשת מווייגות בין הנהג ונוסעיו, ניתן לנהגים נשק, ועוד. כל אלה עזרו רק במעט.

שסתומי השינאה. בישראל מקבלת פשיעה זו צביון מיוחד, על רקע האווירה הכללית בארץ.

כאשר נמצאים זקנים יהודיים בידו שודר נפיל, זה מעורר סלידה, כאשר נופל ערבי קורבן לפושע ערבי, זה מעורר רק תגובה אדישה. אך כאשר יהודי נופל קורבן לפושע ערבי, נפתח חים כל שסתומי השינאה הלאומנית.

כך קרה השבוע, כאשר התגלתה המונית המגואלת בדם של הנהג דוד כספי (33) בשכונה ערבית מצפון לירושלים. עוד לפני שנודע דבר על מבצע הפשע, נפתח מסע הסתה בכל עיתוני ישראל. העיתון החדש חדשות («אשף») אנהנו רצחנו את הנהג, התחרה עם עמיתיו הוותיקים יותר, במשך 24 שעות הוצף הציבור בירי עות, שמגמתו הנה אחת: להוכיח כי הרצח הנתעב בוצע על-ידי «מחבלים», שרצו לרצוח יהודים. נוצרה אווירה של פוגרום.

וכאשר נמצא, כעבור יומיים, גופתו של נהג מונית ערבי בסביבות ירושלים, ייתכן מאוד שהוא היה קורבן של אווירה זאת.

השודר נורה. שלא כמו במיק רים אחרים, נתפסו החשודים ברצח כמעט מיד. גרם לכך המיקרה: לפני שנהרג, הצליח כספי להיאבק, ובמלחמה בא פגע אחד הכדורים מאקדח הרצח בא חד הפושעים. האיש, צעיר בן 17, הוכנס על-ידי מישפחתו לבית חולים ערבי, וזה הודיע על כך למישטרה. תוך דקות הורה החשוד בפשע, והביא גם לתפיסת שני חבריו.

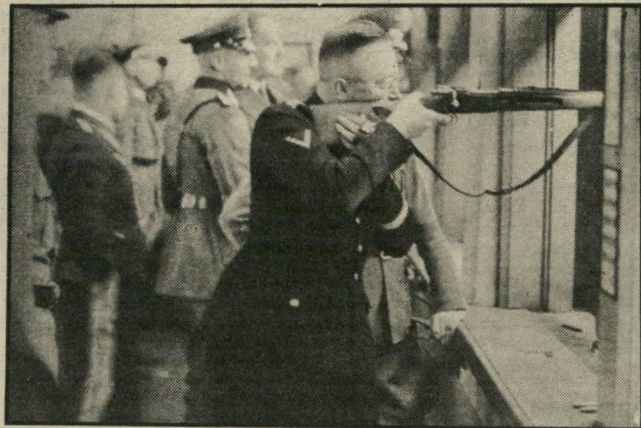
חקירת המישטרה יצרה תמונה חדשה. הסתבר לחוקרים כי השלושה ביקשו, כנראה, לבצע שוד רגיל. ונוקדו לכלי רכב. משהתנגד הנהג לניסיונם לחטוף את המונית, נורה ונרצח. הפושעים ברחו בבהלה, והשאירו את אוניקו המלא של הנהג במקום. (המשך בעמוד 10)

עתו של המלומד האמריקאי פיטר פרי, שלישראל יש 41 פצצות גרעיניות. פרי, מרצה ידוע בארצות הברית, מכהן כפרופסור ללימודים אסטרטגיים באוניברסיטת דרום-קליפורניה. בספי רו החדש, המחטן הגרעיני הישראלי, טוען פרי, שהכור בדימונה ייצר 31 פצצות פלוטוניום ו-10 פצצות אורניום. לדבריו, אמצעי השיגור בידו ישראל, מכסים לא רק את מדינות ערב ואיראן, אלא אף את ברית המועצות, לרבות מוסקווה ולנינגרד.

אין כל אפשרות לרונ ביריעה הזאת ברצינות.

מכל מקום, הידיעה הזאת מרגימה פעם נוספת את היחסיות של הדמוקרטיה הישראלית. בנושא כזה שהוא שאלה של חיים ומוות לכל גבר, אשה וילד במדינה, אין לאזרחים כל זכות, או סיכוי, לחוות דעה, לתמוך או להתנגד.

במליאת הכנסת לא ניתן לרונ על הנושא. דינו ועדת החוץ והביטחון

מפקד הס"ס הימלר (יורה) יהודים לחוד. ישראלים לחוד

(שהם שיטחים «ומרוחים» בדרך-כלל) חסויים כפני הציבור. אם העובדות של פרופסור פרי הן פחות או יותר נכונות (יש להניח שאיש לא איפשר לו לספור את הפצצות), הרי שישראל מהווה איום על ביטחונה של ברית המועצות. האם מוכנים אזרחי המדינה להסכן את חייהם במשימת הגלובלי הפח? האם הם מבינים את ההשלכות של עובדה זאת — בהנחה שהיא נכונה — על המדיניות הסובייטית כלפי ישראל, בעתות שלום, ובעיקר בזמן משבר בינלאומי חמור?

האם ניתן להם לשקול את ההוצאות הכספיות הכרוכות בהרפתקה גרעינית, לעומת הרווח כתחום הטכנולוגי, אם קיים רווח כזה? הדיון הוא מחוץ לתחום. עם זאת, מכיוון שמותר לפרסם את השערותיו של פיטר פרי, יתכן שכדאי לבסס עליהן את הדיון הציבורי, שהגיע הזמן לערוך אותו במלוא ההיקף, התנופה והעומק.

כולוגי זה צמחה הפרשה האחרונה. היא נוגעת לוויכוח ישן על מהותו של הגוף שהיה קרוי «אפס-ס» (הס"ס החמוש, או הס"ס המחוייל).

הוואפס-ס מנה כמה אוגדות קרבות, שזורפו לוורמאכט הכללי והיוו את אוגדות העילית שלו, אף שמבחינה ארגונית ורעיונית היו שייכים לימסגרת הס"ס. בפיקודו של היינריך הימלר, אחרי המלחמה טענו אנשי הס"ס החמוש שדינם כרין של שאר החיילים, ששירתו את המולדת ומילאו פקודות. הם ביקשו להבריל ביניהם ובין אנשי הס"ס הרגיל, שהיו מופקדים על הגסטאפו ומחנות הריכוז.

יתכן שתביעה זו היתה סבירה, אלמלא היה גם הס"ס החמוש מורכב ממטנדרים, שהצטיינו בלהט נאצי. יתר על כן, הס"ס כולו הפך לסמל המישטר הנאצי. מבחינה מוסרית וחינוכית, מתן רהיבליזציה לס"ס החמוש עלול להתפרש כטיהור שמו של המישטר הנאצי כולו. על צבא רוצחני ומעניו, זהו ויכוח גרמני, ומיטב העם הגר-

במדינה

העם

שלושים ושבע

זוהי משמעות העצמאות: אי אפשר להאשים את הזולת בכל הרע, וניתן לתקן את הכל לטובה

השנה ה-37 של מדינת ישראל אינה מסתיימת באווירה עליונה. הנסיגה מלבנון, המלווה בפגיעות הגורמים והולכים מדי יום, מעוררת שאלות חמורות לגבי כושר השיפוט של המוסדות האזרחיים והצבאיים כאחד (ראה עמוד 6).

בשטח הכלכלי, המצב חמור לא פחות. הדיבורים המבולבלים של שר האוצר ההפכך, גורמים לפאניקה לבי קרים, ואיש אינו יודע מה יילד יום-פחות מכל. האחרים עצמם. אנס אלמוני הטיל את חיתתו על צמון תל-אביב וגורם לפחד המוני בקרב הנשים (ראה עמודים 8-10). בעוד ששודדים רצחניים בכל רחבי הארץ מטילים את מוראם על זקנים וזקנות. ההתקפה על חייל בעזה, הריגת ילד בן 15 במחנה הפליטים סמוך, ורצח של נהג מונית ליד ירושלים, הוסיפו להר-גשה כי האלימות גוברת בכל רחבי הארץ ובכל המישורים.

בנסיבות אלה, שימחת יום-העצמאות עלולה להיות במיקצת מאולצת. יהיה זה חבל — כי עצם קיומה של מדינת ישראל, כמדינה דמוקרטית, טומן בחובו את האפשרות לתיקון. זהו הסיכוי הגדול הכרוך בעצמאות לאומית, לטובה או לרעה: אי אפשר עוד להאשים את הזולת ברע, ויש אפשרות להשיג את הטוב. הכל תלוי באזרחי ישראל עצמם.

מדיניות

ביטורן איבר אלס

בית הלון של רגן

הוא לבן, נוצרי וגברי,

ואין בו אף יהודי אחד

אין זה סתם מישנה בשיקול. מישנה כזה מעיר על דברים עמוקים יותר. החלטת הנשיא רונלד רגן להניח זר על כיפות החיילים בבית-העלמין הצבאי של ביטבורג במערב גרמניה שבו קבורים גם אנשי הס"ס, יכולה להדהים, גם אחרי שהנשיא ביטל את כוונתו המקורית שלא לבקר במחנה ריכוז נאצי.

לקבלת ההחלטה הזאת יש סיבה פשוטה: אין בבית הלון אף יהודי אחד בעמדה בכירה. הבית הלון של רגן, של אלו כמו הבית הלון בימי הנשיאים הקודמים, הוא לבן, גברי ונוצרי.

ליהודים אין בניסה. יהודי אר-צות הברית היו הליברלים באמריקה, כמו באירופה, נגד האנטישמיות והגזענות, בעד שוויון ליהודים, בעד הציונות ובעד ישראל.

ואילו הימין האמריקאי, כמו האי-רופי, היה תמיד אנטישמי מטיבעו. הוא היה מקורב לתורות הגזע למיניהן, לרעיון העליונות הלבנה והנוצרית. האנטישמיות של הימין «השמרני», שמתוכו צמח גם רונלד רגן עצמו, לא התבטאה בצעקנות וולגאריות, כזו של הניינאצים והקורקלוקס-קלאן. אלא בכזו אלגנטית ליהודים. כמדוערונים וב-קאנטריקלאבס" של חוגים אלה לא ניתנה דריסת-רגל ליהודים. רק השינאה לכושם גברה על הכוון ליהודים.

כל האנשים המקיפים את רגן באים מן החוגים האלה. הם אנשי המעמד הגבוה בעל זכויותיהם. הם יודעים שצריכים לגנות את השואה, ולהתחשב בקול היהודי. הם גם יודעים שצריכים לתמוך בישראל. בגלל סיבות פוליטיות-פנימיות ואסטרטגיות-חיצוניות. אין זה קשה. מכיוון שהם מבחינים היטב בין הישראלים, שהם אנשים משלנו" וחילים טובים, ובין היהודים. ס"ס מסוג אחר. על רקע פסי-

מעגלי-הקסמים של טרור-וטרור נגדי, פיגועי-עונש-נקמה, לא ייבלם. הוא רק ילבש צורה חדשה.

אם ימש שר-הביטחון את איומו מקפיאה-הדם ויגרש את אוכלוסיית-רצועת-הביטחון" בדם ואש, הוא יחזיר את ישראל למצב הפוליטי-הסכרתי שבו היתה נתונה בעת המצור על בירות.

היא תחזור ותהיה המצורעת של העולם. תהליכי-השלום ייעצרו אוטומטית. שום ערבי לא יוכל לתת לה יד. יוזמת-מזר בארכ תהיה בלא-הידה.

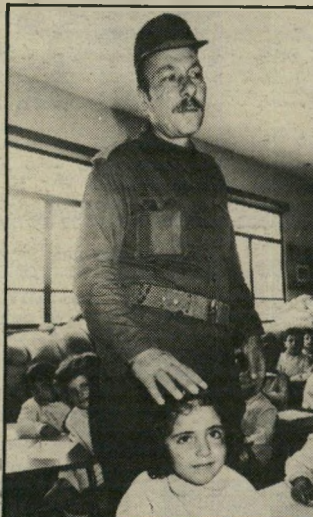
השנויזמה של רבין תהיה מושלמת.

איש לא השתנה

מ מבחינה אחרת משלים רבין את חזונו של שרון.

אחת המטרות העיקריות של מילחמת-הלבנון היתה ליצור רצף טריטוריאלי בין צה"ל ובין הכוחות הלבנוניים — הצבא הפרטי של בשיר אל-ג'מיל.

בשיר מת, אך את מקומו תפס בינתיים כחיסות אחר של ממשלת ישראל, סמיר ג'ע'ע, רביה-טבחנים של אחיו המאורנים ממשפחת פראנג'יה.

רב-סרן חדאד

סוחמור, יוחמור — ומה הלאה?

לידו מכהן אלי חבייקה, רביה-טבחנים של צברה ושאת-ילא. נמסר כי הגנרל לאחר, ראש צר'ל, מבקש להחזיק עתה באיוור ג'זין, שמחזק ל-איזור הביטחון" המתוכנן, כדי לשמור על רצף טריטוריאלי עם כוחותיו של ג'ע'ע, הנמצאים בצפון.

מדינר גם על «השאלת» כוחות של ג'ע'ע ללא-אחר, ואף על החלפת לאחר עצמו בקצין המקובל יותר על ג'ע'ע.

בישראל נרמז כי צה"ל אומנם לא ישגר כוחות להגשמת תוכנית זו, אך שהמשלה לא תתנגד אם לאחר ו-ג'ע'ע יגשימו אותה לבדם. מכיוון ששני האדונים האלה הם בני-חסותה של ישראל, וממומנים ומצוידים על-ידה, לא יהיו רבים בעולם שיתייחסו לגירסה זו ברצינות.

התוצאה תהיה רצף טריטוריאלי בין צה"ל והכוחות הלבנוניים, באמצעות צר'ל.

כדור כי מהלך כזה הוא התערבות גסה בענייניה הפנימיים של לבנון, בעל משמעות רבה לגבי המאבק הפנימי בארץ האומללה. בתור שכזה, הוא ימשוך אליו תגובות שונות, צבאיות ופוליטיות, מצד כל שאר הכוחות הפועלים בלבנון, המקומיים והזרים.

תגובות אלה יכולות לגרום לתהליכים שונים, שביאור את ישראל בעתיד למילחמה חד-שה שם.

בקיפור: ההתערבות הישראלית כל-בנון אינה עומדת להסתיים. כלל וכלל לא.

רכבת ההתערבות רק תעבור מן המסעים של בגין-שרון לסמיר הקדומים של רבין-פרס. כשיהיו קיימים מאז 1976. אף אחד לא השתנה.